

Zin 20/2010

ROZHODNUTÍ

Předsedkyně Nejvyššího soudu ČR JUDr. Iva Brožová rozhodla jako odvolací orgán podle § 16a odst. 4 ve spojení s § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, o stížnosti žadatele **Tomáše Peciny**, nar. 21. 4. 1966, bytem Praha 2, Slezská 56, proti postupu Nejvyššího soudu ČR, tiskového mluvčího, ve věci žádosti o poskytnutí informace ze dne 1. 12. 2010,

takto:

Podle § 16a odst. 6 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, se věc žadatele **přebírá** a **poskytuje** se následující informace:

I. Ke dni 17. 11. 1989 byli členy KSCŽ tito soudci: JUDr. Ljubomír Drápal, JUDr. Antonín Drašík, JUDr. Jan Engelmann, JUDr. Kateřina Hornochová, JUDr. Petr Hrachovec, JUDr. František Ištváněk, JUDr. Věra Kůrková, JUDr. Blanka Moudrá, JUDr. Danuše Novotná, JUDr. Jiří Pácal, JUDr. Mojmír Putna, JUDr. Jiří Spáčil, CSc., prof. JUDr. Pavel Šámal, Ph. D., JUDr. Marta Škárová a JUDr. Vladimír Veselý.

II. Ke dni 17. 11. 1989 nebyli členy KSCŽ tito soudci: JUDr. Iva Brožová, Mgr. Filip Cileček, JUDr. Ludvík David, CSc., JUDr. Zdeněk Des, JUDr. Roman Fiala, JUDr. Miroslav Gallus, JUDr. Petr Gemmel, JUDr. Ing. Pavel Horák, Ph.D., JUDr. Miroslava Jirmanová, JUDr. Vladimír Jurka, doc. JUDr. Věra Korecká, CSc., Mgr. Michal Králík, Ph.D., Mgr. Petr Kraus, JUDr. Zdeněk Krčmář, JUDr. Vladimír Mikušek, JUDr. Pavel Pavlík, JUDr. Olga Puškinová, JUDr. Blanka Roušalová, JUDr. Milada Šámalová, doc. JUDr. Ivana Štenglová, JUDr. Petr Šuk, JUDr. Jindřich Urbánek, JUDr. Petr Vojtek, JUDr. Pavel Vrcha, JUDr. Robert Waltr, Mgr. Jiří Zavázal a soudci dočasně

přidělení k Nejvyššímu soudu JUDr. Pavlína Brzobohatá, JUDr. Lubomír Ptáček, Ph.D., JUDr. Pavel Simon.

Odůvodnění:

Žadatel na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zák. č. 106/1999 Sb.), a v návaznosti na nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 217/10, požádal o poskytnutí informace o tom, kteří ze soudců Nejvyššího soudu byli ke dni 17. 11. 1989 členy nebo kandidáty KSČ. Tiskový mluvčí Nejvyššího soudu jako orgán prvního stupně reagoval na žádost přípisem ze dne 20. 12. 2010, v němž poskytl informace opírající se o souhlas subjektů údajů (soudců Nejvyššího soudu) s jejich zpřístupněním třetím osobám.

Proti postupu orgánu prvního stupně podal žadatel stížnost, v níž dovozoval neúplnost poskytnuté informace a domáhal se, aby odvolací orgán přikázal orgánu prvního stupně žádost vyřídit. Poukázal přitom na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10, v němž se dle žadatele uvádí, že pokud soudy požadovanými informacemi o minulosti soudců nedisponují, je jejich povinností si je vyžádat, resp. opatřit a jako krajní řešení navrhl zvážit použití návrhu na zahájení kárného řízení. V otázce ochrany osobních údajů poukázal na vyčerpávající argumentaci Ústavního soudu v uvedeném nálezu.

Žadatel podal proti uvedenému přípisu orgánu prvního stupně ze dne 20. 12. 2010 s obdobnou argumentací rovněž odvolání, v němž dále uvedl, že přípis by bylo možno interpretovat jako rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace, ačkoliv Ústavní soud dospěl k závěru, že soudy jsou povinny předmětné informace poskytovat, přičemž tuto povinnost žádnými předpoklady nepodmínil.

Uvedené podání, označené jako odvolání, posoudil odvolací orgán dle jeho obsahu rovněž jako stížnost [srov. § 37 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád)].

Podle § 20 odst. 4 písm. c) cit. zákona č. 106/1999 Sb. se pro řízení o stížnosti pro počítání lhůt, doručování a náklady řízení použijí ustanovení správního řádu; dále se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178 správního řádu.

Podle čl. 89 odst. 2 Ústavy vykonatelná rozhodnutí Ústavního soudu jsou závazná pro všechny orgány i osoby.

Pro rozhodnutí v dané věci je rozhodný náleží Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10, v němž Ústavní soud dovodil, že předmětný údaj není citlivým údajem ve smyslu § 4 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů (odst. 167 nálezu). S ohledem na argumentaci uvedeného nálezu, podle níž je předmětný údaj otázkou veřejného zájmu (srov. např. odst. 129 nálezu) a osobním údajem (odst. 167 nálezu), dospěl odvolací orgán k závěru, že předmětný údaj je údajem podle § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., který lze zpracovávat bez souhlasu subjektu údajů (srov. též odst. 170 nálezu). Proto odvolací orgán podle § 16a odst. 6 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. věc žadatele převzal. Z dostupných materiálů a na základě vlastních vyjádření subjektů údajů (tj. soudců Nejvyššího soudu) bylo zjištěno, že ke dni 17. 11. 1989 byli členy KSČ soudci uvedení ve výroku pod bodem I. a naopak členy KSČ ke dni 17. 11. 1989 nebyli soudci uvedení ve výroku pod bodem II.

U ostatních soudců nelze členství v KSČ ke dni 17. 11. 1989 z materiálů, které má odvolací orgán k dispozici, postavit najisto. V této souvislosti odvolací orgán uvádí, že poskytnutí předmětného údaje není podmínkou výkonu funkce soudce ve smyslu § 60 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích (dále jen zák. č. 6/2002 Sb.), a nebylo podmínkou ani dle předešlého zákona č. 335/1991 Sb. Proto také není Nejvyšší soud povinen předmětnými údaji disponovat a soudci nejsou povinni předmětný údaj Nejvyššímu soudu poskytnout. Taková povinnost neplyne ani z citovaného

nálezu. Za této situace nelze dospět k závěru, že by neposkytnutí předmětného údaje soudcem Nejvyššího soudu bylo porušením povinností soudce ve smyslu § 80 zákona č. 6/2002 Sb.

Ze zákona č. 106/1999 Sb. ani z nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10, nelze rovněž dovodit, že by Nejvyšší soud měl opatřovat žadateli informace, jimiž sám nedisponuje a není povinen disponovat, neboť není v jeho působnosti opatřovat informace o členství soudců Nejvyššího soudu v KSČ (srov. § 14 zák. č. 6/2002 Sb. a čl. 90 Ústavy).

Odvolací orgán považuje za nezbytné uzavřít, že naplnění požadavku žadatele dle cit. zákona č. 106/1999 Sb. v kontextu nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/2010 je determinován postojí těch, kterých se požadovaná informace týká, a tím ve svých důsledcích porušuje princip rovnosti před zákonem (rozuměno zák. č. 106/1999 Sb.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

V Brně dne 6. ledna 2011

JUDr. Iva Brožová, v. r.
předsedkyně Nejvyššího soudu ČR

Za správnost vyhotovení:
Miroslava Matulová